

Ἡ ΔΙΑΓΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΦΤΕΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑρπεία δραχμῆς 100. Ἐξέμνηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατιμ. 50.— Αμερικτῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.

*Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλότως.

ἩΚΑΙΔΕΥΤΗ ΚΗΤΗ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗ-ΕΚΔΟΤΗ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΓΛΑΣΙΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην Οἰουδέωτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἐν Ἀθήναις 13 Ἀπριλίου 1929

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 19

Ο ΧΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΣ
ΤΟ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑ
ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ
Μυστήριον ὑπὸ ΕΔΓΑΡΩ ΡΟΕ

Α΄.

Τὸ παράξενο εἶδημα τοῦ κ. Λέγκραν ἀπὸ λίγα χρόνια εἶχα φιλωθεῖ στενὰ μὲ τὸν κ. Οὐίλλιαμ Λέγκραν.

Ἀπόγονος ἀρχαίας προτεσταντικῆς οἰκογενείας, ὁ φίλος μου ἄλλη φορά ἦταν πλούσιος· τελευτάτα ὁμως εἶχε φτωχύνει ἀπὸ ἀτυχεύματα. Κι' ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ δυστυχία του, εἶχε ἀφήσει τὴ Νέα Ὀρλεάνη, ὅπου εἶχε γεννηθεῖ, καὶ κατοικοῦσε σ' ἓνα νησάκι, Σούλιβαν ὀνομαζόμενον, κοντὰ στὴν Καρλστόνη τῆς Νότιας Καρολίνας.

Τὸ στενόμακρο αὐτὸ νησάκι ποὺ ἔχει μάρκος τριῶν μόνο μιλίων καὶ πλάτος ἑνὸς τετάρτου, εἶναι ἀληθινὰ περιέργο. Ἀποτελεῖται ὅλο κι' ἀπὸ θαλάσσιον ἄμμο καὶ χωρίζεται ἀπὸ τὴ στεριά μ' ἓναν ἀθώρητο μικρὸ πορθμὸ, ποὺ ρεεῖ, ἢ καλύτερα στάζει ἀνάμεσα σὲ πυκνὸ καλαμιώνια, ὅπου συνεδριάζουσι νύχτα μέρα πυκνὰ κοπάδια ἀπὸ ὑδρόβια πουλιά. Ἡ βλάστηση, φυσικά, εἶναι φτωχὴ κι' ἀτροφικὴ. Ἄλλα δέντρα σχεδὸν δὲν ὑπάρχουσι, παρὰ μόνο μερικὲς χαμηλὲς φοινικιές, ὀλόγυρα στὶς καλύβες, ὅπου καταφεύγουσι τὸ καλοκαίρι, γιὰ νὰ γλυτώσουσι ἀπὸ τὴ σκόνη καὶ τοὺς πυρετοὺς, μερικοὶ κάτοικοι τῆς γειτονικῆς Καρλστόνης. Τὸ μόνο φυτὸ ποὺ εὐδοκίμει στὸ νησάκι ἐκεῖνο εἶναι ἡ μυρτιά, ποὺ φτάνει σὲ ὕψος δεκαπέντε καὶ εἴκοσι πόδια καὶ σχηματίζει σὲ πολλὰ μέρη ἐσωδέστατα καὶ σχεδὸν ἀδιάβατα δικασίκια.

Μέσα σ' ἓνα τέτοιο δασάκι, ὁ κ. Λέγκραν εἶχε φτιάσει μονάχος του τὴν καλύβαν ὅπου κατοικοῦσε τὸν καιρὸ ποὺ ἔπυχε νὰ τὸν γνωρίσω. Ἡ γνωριμιὰ αὐ-

τὴ δὲν ἀργήσε νὰ γίνῃ φιλία, ποὺ ἀληθινὰ τὴν ἀξίζε εὐρημίτης. Γιατ' εἶχε τέλεια ἀνάτροφή κι' ὀξύτητα πνεύματος ἀπὸ τίς σπάνιες. Μόνο ποὺ φαινόταν τώρα νὰ πάσχη ἀπὸ κάποια μισανθρωπία κι' εἶχε πολλὰ ἀπότομες μεταπτώσεις ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ στὴν ἀποθάρρυνση καὶ τὴ μεγαλοχολία. Ἄν καὶ εἶχε πολλὰ βιβλία στὴν καλύβαν του, δὲν παραδιάβαζε, ἀλλὰ προτιμοῦσε τὸ κυνήγι, τὸ φάρεμα καὶ τίς πολὺν περιπλανήσεις στ' ἀκρογιάλια ἢ ἀνάμεσα στὶς μυρτιές, γιὰ νὰ μαζεύῃ σπάνια ἔντομα καὶ κοχύλια. Ἀπ' αὐτά, μὲ τὸν καιρὸ, εἶχε κατορθώσει νὰ σχηματίσῃ μιὰ συλλογὴ ἄξια καὶ γιὰ Φυσιολογικὸ Μουσεῖο.

Στὶς ἐκδρομὲς αὐτές, ἀχώριστος σύντροφός του ἦταν ἓνας γέρος μαυρὸς ποὺ τὸν ἔλεγαν Δία. Ἄλλοι φορὰ ὁ Δίας ἦταν δούλος τῆς οἰκογενείας Λέγκραν. Ὑστερα, μὲ τὴν κἀτάργηση τῆς δουλείας στὴν Ἀμερικὴ, ἀπελευθερώθηκε. Μολοντοῦτο δὲν ἔστερξε μὲ κανένα τρόπο νὰ πωχωρισθῇ τὸν Οὐίλλιαμ, λέγοντας πὺς ἀφοῦ τώρα ἦταν ἐλεύθερος ἄνθρωπος, εἶχε φυσικὰ καὶ τὸ δικαίωμα νὰκολουθῇ κατὰ βῆμα <Ὁ Λέγκραν προτιμοῦσε τὸ κυνήγι...> (Σελ. 217, στ. β΄.)

τὸ μικρὸ του ἀφέντη, τὸ μᾶσσα Οὐίλλιαμ, ὅπως ἐξακαλουθοῦσε νὰ τὸν ὀνομάζῃ κι' ἀφοῦ μεγάλωσε. Πιστεύω μάλιστα πὺς κι' οἱ συγγενεὶς τοῦ φίλου μου, ποὺ τοὺς ἀνησυχόσαν οἱ ἰδιοτροπίες του ἢ, ὅπως τίς ἔλεγαν, οἱ «παλαθωμάρες» του, εἶχαν ἐνθαρρύνει τὴν ἐπιμονὴ τοῦ πιστοῦ διηγήτη, μὲ τὴν ἰδέαν πὺς μιὰ ἐπιτήρησις δὲν ἦταν καθόλου περιττή...

Τὸ κλίμα τῆς Σούλιβαν εἶναι γλυκύτατο καὶ πολὺ σπάνια ἀνάθουσι ἐκεῖ θερμάστρα. Ὡστόσο, τὸ φθινοπωρινὸ ἐκεῖνο βράδυ ποὺ πήγα ἀπὸ τὴν Καρλστόνη νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν φίλο μου, ὁ καιρὸς ἦταν ἐξαιρετικὰ ψυχρὸς. Χτόπησα ὅπως πάντα, κι' ἐπειδὴ δὲν μού ἀποκρίθηκε κανένας, πήγα νὰ βρῶ τὸ κλειδί ἐκεῖ ὅπου ἤξερα πὺς τῆκρυβε ὁ νοικοκύρης ἐταν ἔλειπε, ἀνοίξα τὴν πόρταν καὶ μπήκαν στὴν καλύβαν. Ἡ ἀγαλλισί μου ἦ-

ταν μεγάλη που βρήκα το τζάνι αναμμένο. Έβγαλα το επανωφόρι μου και ξαπλώθηκα σε μια ξύλινη πολυθρόνα κοντά στην ώραία εκείνη φωτιά, περιμένοντας να γυρίσει ο φίλος μου.

Μόλις είχα νυχτώσει, όταν έφτασε κι αυτός με το μαύρο του. Με υποδέχτηκε με πολλή φιλοφροσύνη, κι ο γέρο Δίας μ' έβαλε φιλικό χαμόγελο που ξεσκέπασε όσα δόντια του έμεναν, τσακίστηκε να έτοιμάσει ένα καλό δείπνο. Ο Λέγκραν ήταν κατενθουσιασμένος, γιατί είχε ανακαλύψει ένα διθύρο κοχύλι, δλωσδιδλού άγνωστο, και προπάντων γιατί είχε πιάσει έναν κάρabo ή σκαράβαλο εξαιρετικό, που έπιφωλασσόταν, καθώς είπα, να μου τον δείξει αύριο το πρωί.

— Και γιατί όχι απόψε; ρώτησα τρίβοντας τα χέρια μου μπροστά στη φωτιά.

— Γιατί δεν ήξερα πως θά έρχοσαν, μου αποκρίθηκε ο φίλος μου, κι' έκαμα την άνοησία να τον δανείσω στον υπολογαγό της φρουράς, που μου τον ζήτησε να τον ζωγραφίσω. Μείνε απόψε να κοιμηθείς εδώ, κι' αύριο, μόλις βγει ο ήλιος, στέλνω τον Δία και τον παίρνει. Δε φαντάζεσαι τι ώραίας που είναι! Λάμπει σε νάταν καθαρό χρυσαφι.

— Ποιάς; ο ήλιος;

— Όχι, καλέ, ο κάρabός μου. Είναι μεγάλος σαν καρύδι, με δυο μαύρα στίγματα στη μίαν άκρη της ράχης, κι' ένα μεγαλύτερο στην άλλη. Και καθώς σου είπα, το χρώμα του είναι καθαυτό χρυσαφι.

— Δεν είναι χρυσαφι αυτό το μαμύλι; μάς έκοψε εδώ ο μαύρος είναι χρυσό κι' απέξω κι' από μέσα. Δεν έχει μόνο το χρώμα, παρά και το βάρος του χρυσαφιού. Άδύνατο νάταν τόσο βαρύς, αν δεν ήταν δλωχρυσός!

— Πολύ καλά! αποκρίθηκε ο Λέγκραν απότομα, με ζωηρότητα κάπως δυσανάλογη προς τη σπουδαιότητα του πράγματος. Άλλ' αυτό δεν είναι λόγος νάφήσης το ψητό να καή.

Και γυρίζοντας σε μένα:

— Άλήθεια, επρόθεσε, το χρώμα αυτό του εντόμου είναι τόσο λαμπρό, που δικαιολογεί την πλάνη του καιμένου του Δία. Άδύνατο να φαντασθείς τέτοια μεταλλική καθαυτό στυλπνότητα. Άς είναι, αύριο θά τη θαυμάσεις. Τό μόνο που μπορώ να κάμω τώρα, είναι να σου δώσω μια ιδέα του σχήματος που έχει ο κάρabός μου.

Και λέγοντας αυτά, έκάλησε μπροστά σ' ένα μικρό τραπέζι, όπου υπήρχε πέγνα και καλαμάρι, όχι όμως και χαρτί. Έβαλε τότε στο συρτάρι του τραπέ-

ζιού, μα ούτε εκεί δεν κατόρθωσε να βρή. — Δεν πειράζει, είπε' αυτό θα φτάσει. Και μ' αυτά τα λόγια, έβγαλε από την τσέπη του ένα πράγμα που μου φάνηκε σαν κούρέλι από πρόβειο δέρμα ή περγαμνή, παλιό και ρυπαρό. Άπάνω σ' αυτό ζωγράφισε ένα σχήμα με την πέγνα. Έγώ καθόμουν πάντα στην ίδια θέση, κοντά στη φωτιά, γιατί εξακολουθούσα να κρυσώνω. Άφου τελείωσε το σχέδιον μου, μου έδωσε το κούρέλι εκείνο χωρίς να σημειώσει. Άλλά μόλις το πήρα, και πριν προφτάσω να το δω, ακούστηκε ήχηρό γαύγισμα κι' έρμησε άπάνω μου ο Βόλφ, ο πελώριος σκύλος

Τοπίο από το νησί Σούλιβαν.

του Λέγκραν, γλείφοντας το πρόσωπο και τα χέρια μου, γιατί ήμαρτε καλοί φίλοι. Μόνο άφου τελείωσαν οι διαχύσεις του σκύλου, μπόρεσα να κοιτάξω το σκίτσο' του Λέγκραν, που αληθινά μου προξένησε μεγάλη έκπληξη.

— Μ' αυτό, είπα εξακολουθώντας να το κοιτάξω, είναι πραγματικώς άλλοκοτο είδος κάρabού, που πρώτη φορά το βλέπω. Περισσότερο μοιάζει με νεκροκεφαλή παρά με κάρabo. Τολμά μάλιστα να πω πως ή όμοιότης του με κρυνίο είναι καταπληκτική.

— Με κρυνίο; απόρησε ο Λέγκραν. Ναι, ίσως... μοιάζει, γιατί τις δυο εκείνες στρογγυλές κηλίδες μπορεί να τις

πάρη-κάνεις για τρύπες ματιών, και την άλλη από κάτω, που είναι πιο μακρουλή, για στόμα. Έπειτα και το περίγραμμα έχει σχήμα αυγού.

— Μπορεί να γελάστηκα απ' αυτά. Πολύ φοδομαι όμως, φίλε μου Λέγκραν, μη δέν είσαι καλός σχεδιαστής. Για να ποφανθώ, θα περιμένο να δω το πρωτότυπο.

— Όπως θέλεις, αποκρίθηκε ο Λέγκραν κάπως πειραγμένος. Έγνομίσα όμως πως σχεδιάζω αρκετά καλά. Η μου ο καλύτερος μαθητής ενός πολύ καλού ζωγράφου.

— Τότε, φίλε μου, πρέπει να υποθέσω πως θέλησες νάστειυθής. Το σκίτσο σου παριστάνει κρυνίο, τέλειο μπορώ να πω, γιατί έχω κάποια ιδέα οστεολογίας... Άν αληθινά το μοιάζει ο κάρabός σου, τότε πρέπει να τον κατατάξω στη συλλογή σου με τζονομα «Κάρabος ο Νεκροκεφαλος» ή κάτι τέτοιο. Άλλά... που είναι οι κεραίες του;

— Οι κεραίες του; έκαμε ο Λέγκραν μ' έκταση. Μπροστά στα μάτια σου είναι! Τις ζωγράφισα μ' ελγη την ακρίβεια.

— Μπορεί να τις ζωγράφισες, έγω όμως δεν τις βλέπω.

Και λέγοντας αυτά, του ξανάδωσα το κούρέλι της περγαμνής χωρίς άλλη παρατήρηση, από φόβο μη θυμώση περισσότερο. Η έκτασή του μου φαινόταν υπερβολική κι' αδικαιολόγητη. Η άληθεια είναι πως στο σκίτσο του δεν φαινόταν ούτε κέρατα ούτε κεραίες, και πως αντί για κάρabo, είχε ζωγραφίσει μια νεκροκεφαλή.

Ο Λέγκραν το πήρε με κάποια δυσφορία κι' έτοιμαζόταν να το πετάξω στη φωτιά, όταν, ρίχνοντας άπάνω του ένα τελευταίο βλέμμα, φάνηκε κυριευμένος από μίαν ανεξήγητη συγκίνηση και ταραχή. Η όψη του κοκκίνησε κι' άμείσως έπειτα έγινε χλωμή σαν το κερί. Χωρίς να μετακινήθη καθόλου, εξακολούθησε λίγες στιγμές να παρατηρή προσε-

χτικιά εκείνο το κούρέλι. Έπειτα σηκώθηκε, πήρε από το τραπέζι ένα κερί και πήγε να καθίσει στην άλλη άκρη της κάμαρας, άπάνω σ' ένα σεντοάκι. Εκεί άρχισε να εξετάζει μ' έπιμονή, από τη μια κι' από την άλλη όψη, το παλιό χαρτί, χωρίς να λέη λέξη. Ο τρόπος αυτός μου προξένησε μεγάλη έκπληξη και μέφερε σάμηχανια' δεν ζήτησα όμως εξήγηση, από φόβο πάλι μίν αυξήση ή ολοφάνερη στενοχώρια του φίλου μου.

Έπιτέλους έβγαλε από τον κόρφο του ένα μαύρο πορτοφόλι, έβαλε μέσα το σκίτσο του, το κλείδωσε στο συρτάρι και πήρε το κλειδί. Μετά φάνηκε ήσυχότερος. (Ακολουθεί) Μεταφρ. E. A. P. και Γρ. E.

Η ΣΚΟΥΠΑ

Νά και η Σκούπα! καμαρώνει Στις κουζίνας τη γωνιά, Σάν την παίρνει και σαρώνει Μια δουλεύτρα όμορφονιά.

Μά ο καιρός όσο διαβαίνει, Τόσο έπόντανει η φαχιά, Ός που, τέλος, μαδημένη Την πετούνε στη βροχή.

Έτσι, μάτι μου, είναι ο κόσμος: Όσο χρειάζεται κανείς, Μόσχος γίνεται και δούμος Κι' όλοι δείχνουνται εθηνείς.

Μά έτσι λίγο νάηροστέφης, Η σε ρίχνουν στο σωρό, Η κρίν μάθης να νηστέφης... Σε αναγκάζουνε, θαροφ!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΠΕΙΣΜΑ

Με το παλιό στον όμο και με την τάντα μου στο χέρι, ανέβαινα σιγά-σιγά προς το χωριό. Κάθε χωριό, εδώ στην Κέρκυρα, έχει και το ιδιαίτερο θέλητρού του. Η μέρα ήταν ηλιόλουστη. Η γή καταπράσινη. Οι άνθισμένες μαργαρίτες φαινόταν σαν άσπρα άστεράκια στην πράσινη χλόη. Οι άνεμώνες άνοιγαν λαίμαργα τα κοκκινωπά και μαδιά πέταλά τους στον ήλιο. Οι κότσουφοι, οι σπίνιοι κι' οι τοίχλες κελαιδοούσαν χαρμόσυνα στις έλγες.

Άνέβαινα χαζεύοντας πότε στη χλόη, πότε στα λουλούδια, πότε στα πουλιά και πότε στη γαλάζια θάλασσα. Η προτίμησή μου ήταν προς το Ποντικονήσι, που φαινόταν από μακριά σαν ζωγραφιά στο γαλάζιο φόντο της θάλασσας.

Σε κάποιο μέρος που στάθηνκα, είδα μ' έκπληξη μου ότι κάποιος με παρακολουθούσε. Ήταν ένα παιδί ως 18 χρονώ, φορτωμένο ένα βαρύ καλάθι.

Στεκόμουν έγώ, στεκόταν κι' αυτό. Ήκινούσα έγώ, ξεκινούσε κι' εκείνο. Τού έκαμε εντύπωση, φαίνεται, το χάλεμά μου, και δεν είναι άπίθανο να με πήρε για δραπετή του φρενοκομείου.

Κι' έγω έχω μερικές ιδιοτροπίες. Άξαρνα στην έξοχη θέλω να είμαι μόνος. Στο θέατρο δεν θέλω να κάθεται κοντά μου γνωστός μου. Άν μάλιστα μου μιλούν, θυμώνω και πολλές φορές φεύγω.

Τό ίδιο και τώρα. Θύμωσα, που με παρακολουθούσε άγνωστος περιεργός.

Τι τόν έμελε αυτόν τι έκανα έγω; Έτάχυνα το βήμα μου, το εξαύχωνε κι' αυτός.

Έθράδωνα το βήμα μου, το εθράδωνε κι' αυτός.

Τό πράγμα ήταν άνυπόφορο!

Πολλές φορές μου ήρθε ή ιδέα να τού ξηγγηθώ λεπτομερώς ποιάς είμαι' ότι γεννήθηκα στο Ευλόκαστρο τό 1875 από γονείς όρθόδοξους' ότι κατοικοεβρεύω

τάρα στην Κέρκυρα, λόγω του επαγγέλματός μου' ότι είμαι έπιθεωρητής στα δημοτικά σχολεία' ότι χαζεύω στις άνεμώνες, στα πουλιά, στις μαργαρίτες, στη θάλασσα, και ότι επιτέλους αυτό τό κάνω γιατί' έτσι μ' άρέσει. Άλλά τθάλα πείσμα να μίν πώ τίποτε και να μείνω μόνος. Κι' αυτός όμως πείσμα πάλι, να μίν αφήση τό περιεργο θέαμα. Ά, λοιπόν έτσι είσαι; Στάσου να δης!

Ξαπλώθηκα στη χλόη, και δεν θα τό κουνούσα ως τη νόχτα. Άν δεν έφευγε. Και τόν παρακολουθούσα κρυφά τι θά κάνη.

Κάθηος κι' αυτός λίγη ώρα κι' όταν άπελπίστηκε πλέον, έφυγε, ίσως περισσότερο θυμωμένος από μένα.

Έίχε εκείνος πείσμα, μα κι' έγω περισσότερο.

Κέρκυρα

Π. Α. ΠΑΡΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΤΟΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΘ'.

— Κυρίες και κύριοι! Λαβαίνω την τιμή να σας παρουσιάσω τό μεγάλο Άρταξέρη, τόν έλέφαντά μας, τό καύχημα και τό καμάρι του Θηριοτροφείου μας! Κατάγειται από την Περσία και γι' αυτό έχει τόνομα του παλιού βασιλιά τών Περσών, που λεγόταν και Μακρόχειρ, γιατί είχε τό ένα του χέρι μακρότερο από τό άλλο. Αυτό βέβαια τά έξερτε από την Ιστορία που μάθατε στο σχολείο σας, ή που θά μάθετε του χρόνου. Άλλά κι' ο έλέφαντάς μας μπορεί εξαίρετα να όνομάζεται Άρταξέρης ο Μακρόχειρ, γιατί κι' αυτός έχει ένα χέρι μακρύ, πολύ μακρότερο μάλιστα κι' από του συνονόματού του βασιλιά. Είναι ή προβοσάκίδα του! Μ' αυτή, κύριοι και κυρίες, πιάνει ό,τι θέλει, τό σηκώνει ψηλά, τό φέρνει στο στόμα του ή τό άκουμπά στη ράχη του. Έμένα, παραδειγματός χάρη, όταν του πώ πως θέλω καβάλλα, με πιάνει με την προβοσάκίδα του από τη μέση και σιγά σιγά με καθίζει στη σέλλα του. Έχει πολλά προτερήματα. Είναι υπάκουος, ήμερος, ύπομονητικός και γενναίος. Μόνο

να μίν ακούση φωνή γουρουνιού, γιατί άμείσως τρομάζει και τό βάζει στα πόδια! Όλοι οι έλέφαντες όμως τό έχουν αυτό, απ' τά παλιά τά χρόνια. Και καθώς θά έξερτε πάλι από την Ιστορία, μια φορά οι Ρωμαίοι νίκησαν ένα μεγάλο στρατό, που αντίς γι' όλογο είχε έλέφαντες, βάζοντας μπροστά γουρουνία, που τά έκαναν να ξεφανίζων. Άλλά μη φοβάστε κι' ο Άρταξέρης δεν θάγγριψη να φύγη. Έδώ δεν έχουμε γουρουνία. Ένα που είχαμε, τό σφάξαμε, ίσα-ίσα για να μίν ακούη τη φωνή του. Και τώρα, αν θέλετε, πλησιάστε. Ο καλός μας Άρταξέρης πολύ εύχαρίστως θά σας κάνη ένα γύρο στον κήπο. Έμπρός! ποιάς θέλει να τόν καβαλλικήνη;

Τά τρία χοριατόπουλα σηκώθησαν και πλησίασαν λίγο, με φόβο. Γιατ' είχαν την ιδέα πως βρισκόταν μπροστά σ' έλέφαντα αληθινό. Πού να φανταστούν πως ο Άρταξέρης ήταν ένας γάιδαρος παρακαρμένος! Κι' αν και τόν έβλεπαν ήσυχο κι' ήμερο σαν άρνι, έδίσταζαν να παραπλησιάζουν. Ημερο, ξεήμερο, πάντα θεοδιό ήταν αυτό. Έβρεις τί γίνεται; ..

— Έμπρός! Ξανάει ο θηριοδαμαστής. Μη φοβάστε τίποτε! Πέστε πως θά καβαλλικήψετε απλώς ένα... γαιδουράκι! Λοιπόν, ποιάς θέλει;

— Η Πελαγίτσα πήρε θάφορος και πλησίασε.
— 'Εγώ, είπα.
— Μπαράβο, κορίτσι μου! Και τί προτιμάς; Να σε σηκώση ο 'Αρταξέροξ με την προβοσκίδα του; ή να σε καθίσω στη σέλλα εγώ;
— 'Όχι, όχι, αποκοιθήσε η Πελαγίτσα. Φοβάμαι να με σηκώση με την προβοσκίδα...
Αυτό δά ήθελε κι' ο Τοτός.
— Καλά, τής είπα, αφού φοβάσαι την προβοσκίδα, έλα να σε βάλω εγώ...
Και τη σήκωσε διαμιάς, και την κάθισε στο σμαμάρι που τόλεγε σέλλα.
— Χόρι-χόρι! 'Εμπρός, Μουράτ!
Μουράτ έλεγαν τάχα τον άραπάκο. Άντὸς τράβηξε τὸν 'Αρταξέροξ αὐτὸ τὸ καπίτσι, ὁ Τοτός τὸν χτύπησε ελαφρὰ στὰ καπούλια με τὸ καμταίκι του, κι' ὁ γυρός άρχισε.
Τί ώραία που ήταν! Καί με τί καμάρι ἡ Πελαγίτσα καθόταν στη ράχη ἐνὸς ἐλεφαντα τῆς Περσίας πού τὸν έφερε ἓνας άραπάκος τῆς 'Αφρικῆς!
Κι' ὅταν τελείωσε ὁ γυρός και τὴν κατέβασαν, ἡ μικρὴ εἶπε:
— 'Αλήθεια, δὲν εἶχε καμιά διαφορά. Μοῦ φαινόταν πὸς καβαλλίκενα τὸ Μαῦρο μας!
('Ακολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

ΩΣ ΠΟΥ ΝΑ ΒΡΗ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ CHARLES RICHTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
'Ο Σολομών σήκωσε τὸ κεφάλι.
— 'Η κουδουνίστρα; ρώτησε.
— Ναι, ἡ κουδουνίστρα, πού τὴν εἶχα βάλει ἐδῶ, πάνω σ' αὐτὸ τὸ βελουδένιο μαξιλαράκι. 'Ελα γρήγορα, Σολομών, θέλω νὰ πῶ μίστερ Τζῶν, πὸς τί έκανες τὴν κουδουνίστρα; Μήπως μοῦ τὴν έκλεψες;
'Ο Σολομών κούνησε τὸ κεφάλι και κάποινα στενοχώρια φάνηκε στὸ πρόσωπό του.
— 'Όχι, εἶπε. Πρὶν ἀπὸ λίγο τὴν εἶδα κι' ἐγὼ ἐκεῖ, στὴ θέση της.
'Ο Ναθαναήλ τραβούσε τὰ μαλλιά του.

Καί πρὶν προφτάσει ὁ Σολομών νὰ μπει στὴ μέση, ὄρμησε στὴν πόρτα, μπήκε στὴν κάμαρα τῆς Λεβάντας, ὅπου ἡ μικρὴ έστρωγε τὰ κρεβάτια, και βγήκε πάλι κρατώντας τὴν ἀπὸ τὸ χέρι.
— Καχομοίρα! φώναξε. Ποὶὸς πήρε τὴν κουδουνίστρα;
Τὸ παιδί χλώμιασε μονομιάς και τὰ χεῖλη του έτρεμαν. Αὐτὸ ὅμως δὲ βάσταξε πάνω ἀπὸ ἓνα δευτερόλεπτο. Σήκωσε με θάρρος τὸ βλέμμα της πρὸς τὸν 'Εβραῖο, πού άφριζε ἀπὸ τὴ λύσσα του, και τὸν κοίταξε κατὰμματα.

— Μ' έκλειψαν! Μ' έκλειψαν! Σολομών, μίστερ Τζῶν! Τὸ κατάλαβα ἐγώ, πὸς ὀπάρχουν κλέφτες ἐδῶ μέσα! Κι' ἕνας Θεὸς ξέρει τί μοῦχουν κλέψει ἄκομα! Κοίτα καλά, γιατί θὰ με πληρώσεις με τὸ παραπάνω, και στὰ τελευταία θὰ σε διώξω ἀπὸ δῶ μέσα και σένα κι' αὐτὸ τό...
Πῆγε νὰ πει «αὐτὸ τὸ βρωμοκόριτσο», ἀλλὰ δὲν τελείωσε τὴ φράση του.

— 'Α! φώναξε, τώρα θὰ μάθω τί συμβαίνει...
Θὰ τὴ δείρω, ὡς πού νὰ τὴν κάμω νὰ μοῦ φανερώσει τὴν ἀλήθεια!
«Τῆς ἔδωσε τὴν κουδουνίστρα». (Σελ. 208, στ. β')

— Κλέφτρα! 'Ελευτη! φώναξε. Μὰ θὰ τὸ μετανοιώσεις, παλιόπαιδο, και θὰ τὸ πληρώσεις ἀκριβά. Τώρα νὰ πάρω ἕνα ξύλο και σὲ διορθῶν.
Σήκωσε τὴ μαγκούρα του και τὸ παιδί, γιὰ νὰ γλυτώσει τὸ χτύπημα, έπεσε κατὰ γῆς. 'Αλλὰ τότε αἰσθάνθηκε πὸς κάποιος τὴν τράβηξε, και καθὼς άνοιξε τὰ μάτια της, εἶδε τὸ Ναθαναήλ σωριασμένον πάνω στὸ τραπέζι.
'Ο Σολομών εἶχε ὀρμησε ἀπάνω του κατακίτρινος, με τὰ μάτια ξαγριεμένα, και τὸν εἶχε ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό, ἔτοιμος νὰ τὸν πνίξει.
— 'Ανανδρε! τοῦ φώναξε. 'Ετσι τὰ χτυπάνε τὰ παιδιά;
'Ο γέρος εἶχε ὀψη τρομερὴ, με τὰ μάτια του πού πετούσαν φωτιές και τὰ ἄσπρα του γένεια πού ἀνέμιζαν. 'Εμοιάζε σάν εἰκόνα τοῦ 'Εκδικητῆ, πού τὸν έστελε ὁ Θεός νὰ τιμωρήσει τὸ κακό.
'Ο Ναθαναήλ ἴσα πού μπόρεσε νὰ παρακαλέσει.
— Σολομών! Σολομών! λυτήσου με, πνίγομαι.

— 'Ανανδρε! εἶπε πάλι ὁ Σολομών. 'Υστερα, κρατώντας τον πάντα ἀπὸ τὸ λαιμό, τὸν ἀνασήκωσε με μιά δύναμη ἀπίστευτη και τὸν έσυρε ὡς τὴν πόρτα. 'Εκεῖ τοῦδωσε δυὸ μπάτσους και τὸν πέταξε στὸ δρόμο, φωνάζοντάς του ἄλλη μιά φορά:
— 'Ανανδρε!
'Ο Ναθαναήλ κυλίστηκε στὸ πεζοδρόμιο και λίγο ἔλειψε νὰ ρίξει κάτω ἓνα παιδί, πού περνοῦσε καίγη τῆ στιγμῆ, παίζοντας μιά παράξενη σφουρίχτρα. Τὸ παιδί στάθηκε με ἄπορία κι' ὕστερα σφύριζε με θαυμασμό.
— Αὐτὸ πρῶτη φορά τὸ βλέπω! εἶπε γελώντας. Μοῦχουν πετάξει πολλὰ πράγματα στὸ κεφάλι, ἀλλὰ πρῶτη φορά μοῦ πετοῦν ἓναν δλάκερο 'Εβραῖο!
Και τὸ παιδί διευδύνθηκε στὸ μαγαζί, νὰ μάθει τί ἔτραξε. 'Εκεῖ βρήκε τὸ Σολομών ἄπασχολημένο με τὴ μικρὴ Λεβάντα, πού ἀπὸ τὴ μεγάλη συγκίνησι εἶχε λιποθυμήσει.
'Ο Δίκ πετάχτηκε ἀμέσως στὴν καλὴ κυρά-Νανού.
— Χριστὸς και Παναγιά! ἔκαμε ἡ μαγείρισσα. Εἶναι δυνατό;
Κι' ὀπλισμένη με τὴν κουτάλα της, ἔτραξε πίσω ἀπὸ τὸ Δίκ, ξεχνώντας τὰ λουκάνικα της στὴ φωτιά.
'Όταν ἔφτασαν στοῦ Σολομών, ἡ Λεβάντα μόλις εἶχε συνέλθει.
Τὸ τρυφερὸ μάγουλό της ἦταν πριεμένο ἀπὸ τὸ χτύπημα, και σ' ἓνα μέρος πληγωμένο ἀπὸ τὸ χοντρὸ δάχτυλο πού φορούσε στὸ δάχτυλο ὁ 'Εβραῖος.
'Η κυρά-Νανού τὴν περιποιήθηκε κι' ἡ φούρκα της ἦταν τόσο μεγάλη, ὡστε δὲ μπορούσε νὰ πει λέξη.

Μόνον ὅταν ξάπλωσε τὴ μικρούλα στὸ κρεβάτι της και τὴ φίλησε τρυφερά πολλὰ φορές, μπόρεσε νὰ ξεσπάσει.
— Πούναί το! φώναξε, ἀρπάζοντας τὴν κουτάλα της. Τώρα θὰ τὸν διορθῶσω ἐγώ!
'Ο Σολομών τῆς εἶδει τὸ δρόμο.
— Στάσου κι' ἔρχομαι, κανάγια!
Και με τρία πεδηήματα βρέθηκε στὸ πεζοδρόμιο.
'Αλλὰ ὁ Ναθαναήλ, εὐθὺς μόλις στάθηκε στὰ πόδια του, ἔκρινε φρόνιμο νὰ φύγει, αφού εἶδει τὴ γροθιά του στὸ Σολομών και τὸν φοβέρισε:
— 'Εννοια σου, Σολομών, θὰ λογαριαστοῦμε οἱ δυὸ μας! εἶπε.
— Τὸν κανάγια! φώναξε πάλι ἡ κυρά-Νανού. Δὲν τοῦ βάζτησε νὰ με περιμένει!
Και κουνώντας τὴν κουτάλα της στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἔξακολούθησε:
— 'Αν σοῦ περᾶ ἡ ἰδέα πὸς μοῦ γλύτωσες, παλιοβραῖε, γελάστηκες! 'Αν δὲ σε πιάσω ἐγώ και δὲ σε φῆσω ζωντανὸ σὰ λουκάνικο, νὰ μὴ με λένε κυρά-Νανού! Ναι, νὰ μὴ με λένε κυρά-Νανού, ἂν δὲ σε ξεροφῆσω μέσα στὸ καυτὸ λάδι!
Κι' εἶχε τόσο τρομερὴ ὀψη καθὼς ἄλεγε αὐτὰ, ὡστε ἓνα γεροντάκι πού περνοῦσε δίπλα της, τόβαλε στὰ πόδια, νομίζοντας πὸς ἡ ἀγνωστη αὐτῆ γυναίκα τάχε μαζί του.
— 'Αν τοῦ ἀρέσει, ἂς κοπιήσει πάλι δὲ-μέσα! εἶπε ἡ κυρά-Νανού, μπαίνοντας πάλι στὸ μαγαζί.
'Αλλὰ ὁ Σολομών δὲν συμφωνοῦσε. 'Ηξερε αὐτὸς ὅτι ὁ ξάδελφός του ἦταν κακὸς και φοβόταν τὴν ἐκδίκησή του. 'Η κυρά-Νανὸν τὸν καθυσόχαζε:
— Καί τί μπορεῖ νὰ κάμει, κύρ-Σολομών; 'Εννοια σου και δὲν εἶσαι μοναχός σου! Πρὶν πατήσει δὲ-μέσα, θὰ χεῖ νὰ κάμει μαζί μου! Νὰ ἴδοῦμε ἂν θὰ τὰ βγάλει πέρα!
— Εἶμαι κι' ἐγὼ ἐδῶ! εἶπε κι' ὁ Δίκ ἀπὸ τὴν ἄκρη του.
'Η κυρά-Νανού ἔσκυψε και τὸν φίλησε.
— Μπαράβο, παλληκαράκι μου; Και τώρα, κύρ-Σολομών, δὲν τὸ κουνάω ἀπὸ δῶ, γιὰ σήμερα. Ἄδριο βλέπουμε.
'Ο Σολομών κούνησε τὸ κεφάλι.
— Μὰ γι' ἄδριο και γι' ἀργότερα φάδαι, κυρά-Νανού, εἶπε. 'Όχι πὸς με νοιάζει γιὰ μένα, ἀλλὰ γι' αὐτὸ τὸ παιδί. Δὲ θὰ μπορῶ νὰ τ' ἀφίσω μιά στιγμῆ ἔξω, θὰ πρέπει νὰ τῆχω φυλακισμένο ὠχτα-μέρα, μὴν τόχει και τὸ βραῖ πουθενά αὐτὸς ὁ κακοῦργος και μοῦ τὸ χτυπήσει. Ὁ ἀνθέξει σὲ τέτοια ζωή, κυρά-Νανού; Δὲν τὸ βλέπεις πὸς ἔχασε κιάλας τὰ χρώματά του;
'Η κυρά-Νανού τὸν κοίταξε κατὰμματα.
— 'Ακου νὰ σοῦ πῶ, κύρ-Σολομών; θέλεις τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ; Πρέπει νὰ σφίξεις τὴν καρδιά σου και νὰ μοῦ τὸ

δῶσεις ἐμένα κάμποσον καιρό. 'Εκτὸς ἂν προτιμᾷς γάρβει πάλι ἄδριο αὐτὸς ὁ Γιούδας νὰ τὸ χτυπήσει.
'Ο Σολομών αἰσθάνονταν ὅτι μέσα του γινόταν δυνατὴ πάλι.
— Μιλᾷς αἰστά, κυρά-Νανού, εἶπε με ἀλλαγμένη φωνή, και θὰ σοῦ τὴ δῶσω ἀπόψε κιάλα, νὰ τὴν πάρεις, ἂν θέλεις βέβαια κι' ἡ ἰδία.
— 'Όχι τέτοια λόγια, κύρ-Σολομών! Τί θὰ πει ἂν θέλει κι' ἡ ἰδία; Ἐ-ρεῖς καλά πὸς τὸ ἀγγελούδι αὐτὸ δὲ θὰ θελήσει νὰ σ' ἀφίσει. Πρέπει λοιπὸν νὰ γὰ-

«'Ο γέρος εἶχε ὀψη τρομερὴ...» (Σελ. 220, στ. γ')

μεῖς ἐσὺ, ὅ,τι πρέπει, ἂν θέλεις τὸ καλὸ του. 'Εχεις αὐτὸ τὸ κουράγιο;
— 'Ας γίνεῖ ἔτσι, κυρά-Νανού, ἂς ἔρθει ἀπόψε κιάλας μαζὶ σου... 'Αλλ' ἂν ἦξερεις τί μαῦρο πού θὰ μοῦ φανεῖ αὐτὸ τὸ σπίτι!
'Ο γέρος κάθισε σὲ μιά καρέκλα ἔξαντλημένος και φθύρισε:
— Τὸ κοριτσάκι-μου, ἡ καλὴ μου Λεβαντοῦλα!...
Και ὁ πόνος του ἦταν τόσο μεγάλος, ὡστε δὲ μπόρεσε πιά ν' ἀντισταθεῖ κι' ἄρχισε νὰ κλαίει σάν παιδάκι.
— Κλάψε, κλάψε, καλὲ κύρ-Σολομών, εἶπε ἡ κυρά-Νανού. Πὸς χαίρομαι πού σε βλέπω ἔτσι ἀλλαγμένο! Σκέφου ἀπὸ ποῦτε ἔχεις νὰ κλάψεις...
Τὴ στιγμῆ αὐτῆ μπήκε μέσα ὁ Δίκ κι' εἶπε ὅτι ἡ μικρὴ ζύπνησε και ζητᾷ τὸν παππού της και τὴν κυρά-Νανού.
'Ετομαστήσαν κι' οἱ δυὸ νὰ πᾶνε στὴν κάμαρά της, ὅταν ἀκούστηκε ἓνα ἀπότομο χτύπημα στὴν πόρτα.
— 'Εχει γούστο νὰ γύρισε! φώναξε ἡ κυρά-Νανού.
Κι' ἄρπαξε, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, τὴν κουτάλα της και περιέμενε τὸν ἐχθρό.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ἡ φωνή.
Με μιά ματιά βεβαιώθηκε: ἄδικα θέ-ώρησε τόσο τολμηρὸ τὸ δειλὸ 'Εβραῖο. Αὐτὸς πού χτυποῦσε δὲν ἦταν ὁ Να-

θαναήλ, ἀλλὰ ἓνας πόλισμαν με τὴ στολή του και τὴν ώραία του κάσκα.
— 'Ενας πόλισμαν! ἀναστέναξε χλωμαίζοντας ὁ Σολομών.
Γιὰ μιά στιγμῆ ὅλοι στὸ μαγαζί ἔμειναν ἄφωνοι.
— Θέλετε νὰ τὸν διώξω; εἶπε ὁ Δίκ, πού εἶχε μάθει στοὺς δρόμους ἓνα σωρὸ τεχνάσματα γιὰ νὰ ξεγελάει τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἔξουσίας.
'Η κυρά-Νανού ὅμως σκέφθηκε φῶ-χραιμα και συμβούλεψε τὸ φρονιμότερο πού εἶχαν νὰ κάνουν: ν' ἀνοιξοῦν τὴν πόρτα, νὰ μάθουν τί γύρευε ὁ ἀστυφύλακας.
Στὸ μεταξὺ ἐκεῖνος σιγοτραγουδοῦσε ἄπ' ἔξω και δὲν ἔπαυε νὰ χτυπᾷ.
— Καλημέρα, τζέν-τλειμαν, εἶπε μόλις τοῦ ἀνοιξαν και μπήκε, 'Ωραῖος καιρός σήμερα, εἰ; Δόξα σοῖ ὁ Θεός, πού εἶδαμε λιγάκι ἥλιο! Μοῦ λέτε, σὰς παρακαλῶ, ἐδῶ εἶναι ὁ κύριος Σολομών Χάγερσμιθ;
— 'Εγὼ εἶμαι, εἶπε τρέμοντας ὁ 'Εβραῖος.
— Τότε, κύριε, σὰς παρακαλῶ νὰ λάβετε τὸν κόπο νὰ παράσετε ἄδριο τὸ πριετὸ ἀπὸ τὸ τμήμα, γιὰ νὰ δῶστε ἐξηγήσεις γιὰ μιά μύνηση πού ἔγινε ἐναντίον σας. Χτυπήσατε, λείε, και πήγατε νὰ σκοτώσετε τὸ συνεταῖρο σας;
— 'Εγὼ; φθύρισε ὁ Σολομών παγωμένος. Εἶναι φέμα, κύριε πόλισμαν, σὰς ὀρκίζομαι πὸς εἶναι ψέματα!...
'Ο πόλισμαν σήκωσε τοὺς ὀμῶς.
('Ακολουθεῖ)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ
ΑΠὸ ΠΟΤΕ ΑΡΧΙΞΗ Η ΑΝΑΤΡΟΦΗ
Μιά νέα μητέρα ρώτησε κάποτε ἓνα μεγάλο παιδαγωγό:
— Ἀπὸ ποῦτε πρέπει ν' ἀρχίσω ν' ἀνατρέφω τὴν κόρη μου;
— 'Α! ἔκαμε ὁ παιδαγωγός: δὲν ἀρχίσατε λοιπὸν ἄκομα;
'Η μητέρα ἀπόρησε:
— Μὰ τί λέτε; Δὲν εἶναι οὔτε σαράντα μέρες πού γεννήθηκε!...
Κι' ὁ παιδαγωγός:
— Τότε, κυρία μου, χάσατε σαράντα μέρες! 'Η ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ πρέπει ν' ἀρχίξῃ ἀπὸ τὴν πρῶτη μέρα πού ἔρχεται στὸν κόσμο.
Νὰ καὶ πού θὰ ἤθελα νὰ σὰς ἐντυπωθῆ καλά, γιὰ νὰ τὸ θυμηθῆτε ὅταν θὰ γίνετε και σεῖς μητέρες και πατέρες.
© ANANIAS

Ο ΔΑΧΤΥΛΑΚΗΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ο Δαχτυλάκης ήταν το μοναχικό παιδί ενός χωριάτη. Το σώμα του ήταν καλοσηματισμένο, δεν τούδλειπε τίποτα... Ο πατέρας του τούδινε να τρώει όσο μπορούσε, δεν κατόρθωνε να τον κάμει να ψηλώσει ούτε μισό δαχτυλάκι ακόμη...

— Αυτός δ' ανθρωπάκος θα μ'ας έκανε πλούσιους, αν μπορούσαμε να τον βάλουμε σε καμιά έκθεση με εισοδοσκέψου πόσο θάτρωναν να τον ιδούν! Πάμε να τον αγοράσουμε... Ο πατέρας του τούδινε να τρώει όσο μπορούσε, δεν κατόρθωνε να τον κάμει να ψηλώσει ούτε μισό δαχτυλάκι ακόμη...

— Κάποιος δέ μίλησε τώρα; Στάθιραν προσεχτικοί ν' ακούσουν... — Πάρτε με μαζί σας και θα σας βοηθήσω, ξανάπε ο Δαχτυλάκης... — Πούδεις είσαι σύ; ρώτησαν οι κλέφτες... — Πούδεις είσαι σύ; ρώτησαν οι κλέφτες... — Πούδεις είσαι σύ; ρώτησαν οι κλέφτες...

Ξεκάμματα, παρά σαν βρέθηκε στο στόμα της αγελάδας... — Χριστέ και Παναγιά! φώναξε πώς βρέθηκε σ' αυτό το μύλο... — Όσο έτριγγε όμως η αγελάδα, τόσο σκοτεινότερη γινόταν η κοιλιά της... — Όσο έτριγγε όμως η αγελάδα, τόσο σκοτεινότερη γινόταν η κοιλιά της...

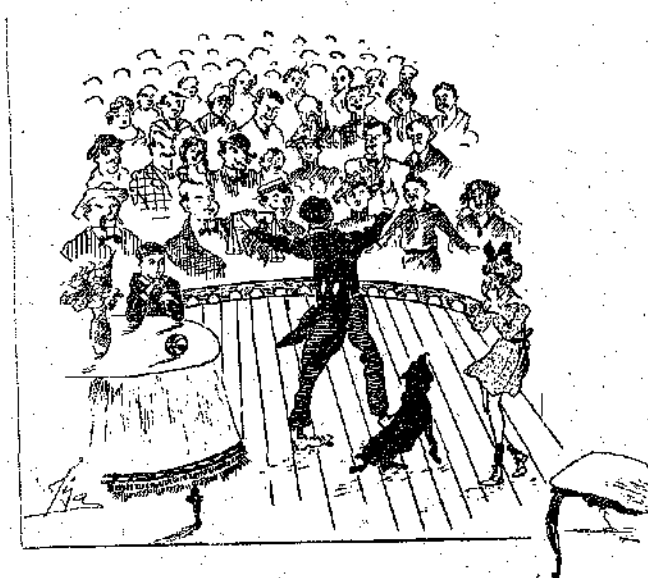
Χίσε με ξεφωνητά να κινή ένα φοβερό θόρυβο μέσα στην κοιλιά του λύκου... — Πάψε, σύχασε, θα ξυπνήσης τον κόσμο!... — Μπρά, τί είπες; φώναξε ο Δαχτυλάκης... — Μπρά, τί είπες; φώναξε ο Δαχτυλάκης...

— Δέξα σοι ο Θεός! είπε ο χωριάτης δλος χαρά... — Ναι, απαντούσε ο Δαχτυλάκης, ταξίδεψα αρκετά... — Ναι, απαντούσε ο Δαχτυλάκης, ταξίδεψα αρκετά...

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Εθνικών Αριστέϊων Γραμμάτων και Τεχνών)

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

— Συνέχεια από το προηγούμενο... — Όχι! Κανένας δεν ήξερε... Ένας είπε: «Τέτοιο πράγμα; ποτέ!»... — Ένας είπε: «Τέτοιο πράγμα; ποτέ!»... — Ένας είπε: «Τέτοιο πράγμα; ποτέ!»...

«Είχε μεγάλη επιτυχία η πρώτη μας κωμωδία...»

— Από τη στιγμή που έμαθε την ιστορία μου, ο κόσμος με κοίταζε με τόση συμπάθεια... — Από τη στιγμή που έμαθε την ιστορία μου, ο κόσμος με κοίταζε με τόση συμπάθεια...

